

har et bestemt Formaal, og idet vi have søgt at udtrykke det i Loven ved udtryffeligt at begrænde den til et Aar, er derimod det ærede Medlem for Veile Amts 2. B. gaaet den modsatte Veie. Det ærede Medlem vil her under den vedvarende Lov, som han udvider til et nyt Omraade, indbringe andre Husdyr, fort sagt: efter hans Affattelse vil det ikke blive en Seilighedslov, men en almindelig Lov om disse Forhold. De ærede Medlemmer maa jo tage deres Bestemmelser i saa Henseende; men hvis vi skulde følge det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, tror jeg, det er klart, at en mere udtømmende Behandling maatte blive nødvendig. Navnlig vilde Behandling i Udvalg ikke kunne undgaas. Denne forskjellige Opfattelse vil jo navnlig komme frem ved vor Hovedændring til § 6. Spørgsmaalet, om Loven skal indskræntes til at gjælde i eet Aar, eller ikke. Jeg antager, at naar denne Bestemmelse vedtages, vil Thinget dermed have truffet sit Valg mellem disse to forskjellige Synspunkter, og saa vil det ærede Medlems Forslag ikke let faae nogen Betydning. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa dem. Jeg skal kun fremhæve, at den mest praktiske Bestemmelse i de af det ærede Medlem for Veile Amts 2. B. stillede Forslag er jo Bestemmelsen om Erstatningens Udredelse. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at det vilde have været mere i Konsekvens med den bestaaende Lovgivning af 29de December 1857, om man fra først af havde gjort den samme Anskuelse gjældende her; men da dette ikke er Tilfældet, og da man i Landstinget har forandret Bestemmelsen om Erstatningen saaledes, at man har lagt den fuldt over paa Statskassen, vilde det i høi Grad forundre mig, om dette Thing skulde føre den tilbage til Kommunerne. Men, som sagt, det er det praktiske Spørgsmaal, som bliver at afgjøre. De andre Forslag, der her ere stillede, forekomme mig at hænge sammen med den Hovedbetragtning, om man vil have, at denne Lov skal være en Seilighedslov eller en almindelig vedvarende Lov. Jeg tror, at det Første vilde være det Rigtigste, og at det er det, som stemmer med de Forhold, der have givet Anledning til denne Lov. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere. Kun skal jeg gjentage, hvad jeg tidligere har sagt, at det Forslag, der foreligger fra den høitærede Indenrigsminister, er af meget ringe Omfang og i Virkeligheden ikke stiller større Fordringer til dette Thing, end hvad vi maa være villige til at yde den ærede Minister, og jeg tror endog, det er den almindelige Opfattelse, at det vilde have været ønskeligt, om den ærede Minister allerede tidligere ad an-

den Veie havde skaffet sig den fornødne Bemyndigelse. Jeg tror saaledes ikke, der er Grund til at opholde denne Sag videre.

Mesner: Da jeg stillede mine Ændringsforslag, var jeg naturligvis ubekjendt med de Ændringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgkreds (Berntsen) tilligemed andre ærede Medlemmer; men efter at være bleven bekjendt hermed og efter at have hørt den høitærede Indenrigsministers Udtalelser erkjender jeg, at de Ændringsforslag, der af de Herrer ere stillede til §§ 1 og 4, ere mere udtømmende end de, der ere stillede af mig. Jeg skal derfor tillade mig at tage mine Ændringsforslag til §§ 1 og 4 tilbage, men samtidig erklære, at jeg fastholder mit Ændringsforslag til § 2. Jeg tager dem altsaa tilbage.

Formanden (Høgshov): Ændringsforslagene under Nr. 14 og 16 tages tilbage af Forslagsstilleren. Jeg maa spørge, om Noget optager dem. (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Sage: Jeg skal ikke længe opholde det høie Thing, men der er et lille Punkt, som forekommer mig at have lidt Betydning ud over det, som netop her angives. Til § 3 er der af 5 Medlemmer stillet et Ændringsforslag om, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at paabyde Dyrslægetilsyn ved Svineslagterier paa disses egen Bekostning. Dette er nu ganske vist kun en Seilighedslov, og for saa vidt kan det jo være mindre væsentligt, om det kommer til at staa der eller ikke. Men der er enkelte andre Forhold, hvor man ogsaa har etableret noget Saadant, og det vilde, forekommer det mig, være mere heldigt, om man vilde følge det Princip, at naar Noget paabydes i Almenhedens Interesse, bør det ogsaa være det Offentlige, der udreder Bekostningen. Der er f. Ex. det Tilfælde, at naar Kvæg, Heste o. s. v. indføres, navnlig fra Sverig, skulle de Bedkommende udrede en bestemt Betaling for det meget overfladiske Dyrslægetilsyn, som er etableret. Det kan jo kun være et overfladisk Tilsyn, og et Tilsyn, der i Virkeligheden ikke er til stor Nytte, idet kun de allervorste Sygdomstilfælde ville kunne opdages; men ikke desto mindre er der fastsat en Betaling, som maa forekomme i alt Fald Udenforstaaende at være temmelig vilkaarlig, og som kan forhøies, uden at nogen egentlig kan sige noget til det. Det er blevet mig sagt, at Politipensionsfonden har eller har havt en